

İSTANBUL'A İLK GELDİĞİMDE...

Türkiye'ye, İstanbul'a ilk kez geldiğimde, ülke hakkında neredeyse hiçbir bilgim yoktu. Yeni bir akademik yön keşfetmek istiyordum. Türkiye, Müslüman bir ülke olduğu için ailem genç bir kız olarak beni tek başıma göndermek konusunda içleri rahattı.

Üniversitedeki ilk dönemim oldukça heyecanlıydı. Benimle aynı heyecan ve korkuyu bir arada yaşayan uluslararası öğrencilerle tanıştım ve şehri hep beraber keşfettik. Daha sonra kız yurduna taşındım ve yaşıtım olan Türk kızlarla arkadaş olma fırsatı buldum. Onlar, Türk kültürünü bana tek başıma asla deneyimleyemeyeceğim şekillerde tanıttılar.

Daha sonra, Türk arkadaşlarımdan biri olan canım arkadaşım Melike uluslararası uçuşların durdurulduğu karantina döneminde ve ailemden uzakta olduğum için kendimi bunalmış hissettiğim bir zamanda beni Bursa'daki evine davet etti. Ailesi bana bir hafta boyunca evlerini açtı. Bursa'yı keşfettim ve şehre âşık oldum.

Küçükken başka bir kültürün kalbime bu kadar yakın hissedebileceğini hayal bile edemezdim. Artık Türkiye'de yaşamıyor olsam da Türk geleneklerini hâlâ yanımda taşıyorum. Her fırsatta arkadaşlarıma ve aileme Türk kültürüyle ilgili hikâyeler anlatırken buluyorum kendimi. Üsküdar'da sahilde geçirilen akşamları, insanlarla dolmuş yolculuklarını, hafta sonu pazar gezmelerini ve İstanbul'un bana orada yaşadığım dört yıl boyunca sunduğu saklı güzellikleri özliyorum.

Antalya'yı, Bursa'yı, Eskişehir'i ve Sakarya'yı ziyaret ettim. Karadeniz müziklerine hayran olduğum için Karadeniz bölgesini de ziyaret etmek üzere geri dönmeyi planlıyorum. 🏠

Ben Türk değilim ama kalbim Türk. ❤️

Bu, Türkiye'deki ilk yılımda, 23 Temmuz 2020'de yazdığım bir paragraftı.

Kimseyi tanımadığım bir şehirde, kendimi evimde gibi hissettiğime hâlâ hayret ediyorum. 8 ay oldu ve devam ediyor...

Bu ülkeye korku ve umudun iç içe geçtiği duygularla geldim. Üniversitedeki ilk günümde endişeli değil, aksine heyecanlıydım.

Buradaki hayatımın nasıl olacağına dair hiçbir beklentim yoktu.

Burada okumayı planlamamıştım, ülke hakkında da pek araştırma yapmamıştım. Sadece valizimi topladım, geldim ve yerleştim.

Her şey beklediğimden daha sorunsuz ilerledi. Allah bana, nihayetinde en hayırlı planı yapanın O olduğunu hatırlattı. Yeni bir ortama ne kadar hızlı uyum sağladığımla gurur duyuyorum. Evet, ev özlemi çektiğim, bunaldığım ve duygusal anlar yaşadığım günler oldu.

Ama mutlu, heyecanlı ve derinden sevildiğimi hissettiğim günler de oldu. Bir topluluğun parçası olmak gerçekten bir nimet.

Bunu okuyan herkese bir şeyin parçası olmasını tavsiye ediyorum. Bu bir kitap kulübü, yazarlık kulübü, yüzme kulübü ya da ilginizi çeken herhangi bir şey olabilir.

Bir topluluğun parçası olmak bu yeni ortama çok hızlı uyum sağlamama yardımcı oldu. Ve valizimi toplayıp eve dönmememin nedeni de buydu. Elbette, her şeyin Allah'ın takdiriyle gerçekleştiğine güveniyorum.

Edindiğim bir ders varsa, o da şu: bir şeyin parçası olun. Ait olduğunuzda dönüşürsünüz.

İstanbul için yazdığım ve seslendirdiğim Arapça şiire bu [link](#)ten ulaşabilirsiniz.

Son olarak, eğer yolculuğunuzun başındaysanız her anının tadını çıkarın. Maceraya atılmaktan korkmayın. İnsanlarla konuşun, kültürü öğrenin ve gerçekten yaşayın. İstanbul size hayal edebileceğinizden fazlasını verecek ve Üsküdar mutlaka ikinci eviniz olacak. ♥

Waad Ahmed / Moleküler Biyoloji ve Genetik (İngilizce), 2024 Mezunu